

Rok 1900.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 9. maja 1900.

Treść: № 82. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia przedadni sądowej w Bernie.

82.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 7. maja 1900,

tyczące się ustanowienia przedadni sądowej
w Bernie.

Na zasadzie artykułu XLI. ustawy wprowadzającej Ordynację egzekucyjną (ustawa z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78), rozporządza się w wykonaniu §§. 274, ust. 2 i 280, ust. 3 Ordynacji egzekucyjnej:

Ustanowienie przedadni sądowej i jej zakres działania.

§. 1.

Do sprzedawania ruchomości fizycznych sądownie zajętych, znajdujących się na obszarze gminy miasta Berna, ustanawia się lokal licytacji publicznych (przedadni sądową).

Przedadni sądowa zostaje pod kierownictwem i nadzorem c. k. Sądu powiatowego miasta Berna.

Służba i sprawowanie czynności w przedadni urządzone będą instrukcją przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzoną.

§. 2.

Ruchomości fizyczne sądownie zajęte, znajdujące się w gminach należących do okręgu c. k. Sądu powiatowego berneńskiego dla okolicy Kartuzy-Kralowo Pole, Hussowice, Zidenice, Julianów, Czernowice, Komarow, Steinmühle i Żabowreski, mogą

być sprzedawane w przedadni sądowej, jeżeli wniosek co do sprzedaży w przedadni czyni wierzyciel egzekwujący lub obowiązany.

Sąd może stronie proponującej polecić, żeby sposobem zaliczki złożyła odpowiednią kwotę na zabezpieczenie kosztów przywozu do przedadni, tudzież kosztów odesłania napowrót, gdyby to było potrzebne.

§. 3.

Nadto można sprzedawać w przedadni sądowej:

1. ruchomości fizyczne znajdujące się na obszarze gminy miasta Berna a należące do masy upadkowej, jeżeli postępowanie upadkowe toczy się w sądzie tutejszo-krajowym, sprzedaż zaś odbyć się ma sposobem przepisany w postępowaniu egzekucyjnym (§§. 142, 145 O. e.);

2. ruchomości fizyczne sądownie zajęte, które nadesłane będą c. k. Sądom powiatowym berneńskiemu dla miasta i berneńskiemu dla okolicy w celu sprzedania przez licytację lub z wolnej ręki (§§. 268 i 274 O. e. i §§. 390 i 393 regulaminu).

§. 4.

Do przedadni sądowej nie przyjmuje się i tamże nie sprzedaje się:

- a) przedmiotów palnych i łatwo wybuchających;
- b) przedmiotów z mieszków, w których panują lub panowały choroby zaraźliwe, dopóki nie odbędzie się przepisane odwietrzenie;
- c) przedmiotów onieczyszczonych lub robactwem obsiadłych, dopóki nie zostaną wyczyszczone;

- d) przedmiotów, do których pomieszczenia choćby tylko częściowego, lokale przedaźni nie wystarczają (np. wielkich składów towarów, większych machin itp.);
- e) przedmiotów, które się prędko psują i z reguły także zwierząt żywych.

Sprzedaż w przedaźni sądowej.

§. 5.

Czy sprzedaż ma odbyć się w przedaźni sądowej, o tem stanowi Sąd egzekucyjny (c. k. Sąd powiatowy berneński dla miasta lub berneński dla okolicy, §§. 272, ust. 1, i 289 O. e.). Z zastrzeżeniem wyjątku wynikającego z §. 2, sprzedaż w przedaźni może być zarządzona z urzędu lub na wniosek.

Co do sprzętów domowych i wszelkich takich rzeczy, których wartość jest nader mała w stosunku do kosztów, jakich wymagałoby sprowadzenie tych przedmiotów do przedaźni a według okoliczności odesłanie ich napowrót, sprzedaż ich w przedaźni może być zarządzona tylko w takim razie, jeżeli można przywieźć je i odwieźć przy sposobności przewozu innych przedmiotów bez kosztów lub z małymi kosztami (§. 281 O. e.).

§. 6.

W przedaźni sprzedaje się przez licytację. Licytacja odbywać się może według mas egzekucyjnych (upadkowych) lub według grup przedmiotów, tak, że przedmioty tego samego rodzaju, do rozmaitych mas należące, mogą być licytowane jednocześnie, lecz każdy z osobna. W tym ostatnim przypadku co do każdej masy spisać należy osobny protokół.

Do licytowania pewnych grup przedmiotów tego samego rodzaju mogą być wyznaczone z góry poszczególne dni każdego tygodnia lub każdego miesiąca.

§. 7.

Zamiast pewnej godziny można w razie potrzeby wyznaczyć do licytacji czas kilku godzin, naprzykład: Licytacja odbywać się będzie we czwartek dnia 7. czerwca w czasie pomiędzy godziną 8 a 12 przedpołudniem.

§. 8.

Jeżeli na licytacji w przedaźni nie zaofiarowano za jakieś przedmioty kwoty wyrównywającej cenę wywołania a drogą sprzedaży z wolnej ręki możnaby uzyskać cenę kupna większą od kwoty zaofiarowanej, przedmioty te można sprzedać w przedaźni z wolnej ręki (§. 280, ust. 2 i 3 O. e.).

Pod tym względem nie rozróżnia się, czy kwota największa za ten przedmiot na licytacji zaofiarowana wyrównywa najmniejszej dopuszczalnej cenie (§. 277 O. e.), czy jest od niej mniejsza. W razie sprzedaży z wolnej ręki, nie wolno sprzedawać rzeczy poniżej połowy wartości szacunkowej, jeżeli zaś największa kwota, na licytacji zaofiarowana, przenosiła połowę wartości szacunkowej, nie wolno jej sprzedać poniżej tej kwoty zaofiarowanej.

Zarządzając sprzedaż w przedaźni, winien Sąd egzekucyjny orzec na wniosek lub z urzędu, czy w danym razie przedmioty mają być w przedaźni w myśl pierwszego ustępu z wolnej ręki sprzedane. Orzeczenie to może być na wniosek i później wydane; wniosek jednak podać należy do Sądu egzekucyjnego najpóźniej w przededniu licytacji.

Zezwalając na sprzedaż z wolnej ręki w przedaźni, winien Sąd egzekucyjny oznaczyć zawsze cenę, poniżej której przedmioty nie mogą być na licytacji przysądzone.

§. 9.

Pod względem sprzedaży przedmiotów nadesłanych Sądowi powiatowemu berneńskiemu dla miasta lub berneńskiemu dla okolicy do sprzedania z wolnej ręki i sprzedawanych w przedaźni (§. 3, l. 2), obowiązują postanowienia §. 268 O. e. Przepis §. 8, ustęp 1 rozporządzenia niniejszego, dotyczący się ceny sprzedaży, nie stosuje się do takich sprzedaży z wolnej ręki.

§. 10.

Jak długo przedmioty, umieszczone w przedaźni celem sprzedania z wolnej ręki, mogą tam być pozostawione, postanawia to i ogłasza periodycznie z góry na pewien okres Sąd powiatowy berneński dla miasta ze względem na stan czynności i miejsce do rozporządzenia służące. Z reguły termin do sprzedaży z wolnej ręki nie powinien przekraczać dni czterech. Sąd rzeczony może jednak w poszczególnym przypadku wyznaczyć do sprzedaży z wolnej ręki termin krótszy od wyznaczonego pospolicie terminu do zachowywania, jeżeli to okazuje się potrzebnem ze względu na jakość przedmiotu lub dla innych powodów rzeczowych.

§. 11.

Licytacje i sprzedaże z wolnej ręki odbywają się w przedaźni tylko w dniach powszednich.

§. 12.

Przedmioty przeznaczone na sprzedaż przystawić należy do przedaźni z reguły na trzy, najpóźniej

zaś na dwa dni przed dniem licytacji. Kosztowności i wszelkie inne rzeczy wartościowe, w kancelaryi sądowej lub w urzędzie depozytowym zachowywane, przynosić należy do przedaźni z reguły dopiero w samymże dniu licytacji.

Przedmioty skądinąd nadesłane, które mają być w przedaźni sprzedane z wolnej ręki, odnieść należy bezzwłocznie do przedaźni.

§. 13.

Przedmioty obejmować ma dla przewiezienia do przedaźni i oddawać przedaźni, organ egzekucyjny.

Przeniesienie do przedaźni celem sprzedania nie jest zarządzeniem wzięcia w zachowanie (§. 259 O. e.), przeto też wniosku o sprzedanie w przedaźni nie należy uważać za wniosek o zachowanie połączone z wnioskiem o sprzedanie.

§. 14.

Zarządzając sprzedaż w przedaźni (§. 5, ust. 1) należy orzec, że organ egzekucyjny winien w czasie wyznaczonym w §. 12 zabrać przedmioty zajęte celem ich sprzedania i odstawić do przedaźni.

Do późniejszego wniosku, żeby zaniechać przewiezienia przedmiotów do przedaźni, można przychylić się tylko w tym razie, jeżeli zarazem postępowanie przedaźne lub egzekucyjne zostaje wstrzymane lub odroczone.

Oglądanie przedmiotów w przedaźni umieszczonych.

§. 15.

Chcącym kupować, wolno w godzinach czynności oglądać przedmioty w przedaźni umieszczone.

Koszta przewozu i zachowania. Ubezpieczenie.

§. 16.

Koszta przewozu ponosi na razie Rząd a interesowani obowiązani są zwrócić je według taryfy przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej.

Aż do dalszego zarządzenia, strony nie są obowiązane zwracać innych kosztów, jakie Rząd ponosi przez zachowywanie i sprzedaż przedmiotów w przedaźni.

Odpowiedzialność za przedmioty sprzedać się mające w przedaźni bierze na siebie Rząd od chwili objęcia ich do przewozu.

Przedmioty te należy ubezpieczyć od pożaru.

Zwrót kosztów przewozu.

§. 17.

Koszta przewozu (§. 16) są kosztami sprzedaży sądowej i stosownie do §. 286, ust. 2 O. e. (§. 288 O. e.) mają być zwrócone z kwoty przez sprzedaż uzyskanej.

Jeżeli egzekucya lub postępowanie przedaźne zostaną wstrzymane, koszta przewozu ściągnąć należy od egzekwującego wierzyciela. Kilku wierzycieli sprzedaż popierających, ponosić mają koszta w stosunku swoich wykonalnych wierzytelności.

Mając te koszta obliczyć, uwzględnia się wierzytelności wykonalne zawsze tylko w sumie, czyniącej dziesięć koron lub krotkość dziesięciu koron, z zaokrągleniem na najbliższą wyższą krotkość. Wierzytelności mniej niż dziesięć koron wynoszących nie bierze się na uwagę. Oblicza się przez zsumowanie kapitałów, odsetek i kosztów.

§. 18.

Te koszta przewozu, których nie zaspakaja się przez potrącenie z sumy przez sprzedaż uzyskanej, ściągać należy według przepisów, dotyczących się ściągania kosztów komisji sądowych.

Składowe od przedmiotów, których nabywca nie zabrał.

§. 19.

Ten, który przedmioty kupił na licytacji lub z wolnej ręki, obowiązany jest objąć te przedmioty niezwłocznie a najpóźniej nazajutrz po licytacji lub sprzedaży. Od przedmiotów nie objętych w czasie właściwym, winien nabywca opłacić składowe od rozpoczęcia się drugiego dnia po licytacji lub sprzedaży. Z tą chwilą kończy się odpowiedzialność Rządu za przedmiot sprzedany (§. 16, ustęp 3). Nadto Sąd egzekucyjny ma prawo oddać przedmioty na niebezpieczeństwo i koszt nabywcy trzeciej osobie w zachowanie.

Wysokość składowego ustanowiona będzie w taryfie przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej.

Odwożenie napowrót przedmiotów niesprzedanych.

§. 20.

Przedmioty, które nie zostały sprzedane ani na licytacji, ani z wolnej ręki w terminie do tego

wyznaczonym, zwrócić należy obowiązany (zachowawcy).

Zwrócenie zarządza się i uskutecznia z urzędu.

Koszta odesłania napowrót zaspokoić ma wierzyciel egzekwujący (§. 17, ustęp 2 i 3).

Z uskutecznieniem zwrotu kończy się odpowiedzialność Rządu (§. 16, ustęp 3).

Zachowywanie w przedażni. (Zachowywanie dobrowolne).

§. 21.

O ile miejsce lokalu na to pozwoli, można ruchomości sądownie zajęte oddawać do przedażni w celu zarządzenia ich zachowania. ●O takiego zachowywania stosują się przepisy §. 259 O. e.; zachowywanie w przedażni ma to znaczenie co zachowywanie w zakładzie zostającym pod nadzorem publicznym.

Przedmioty w §. 4 oznaczone, są wyłączone od przyjmowania do zachowywania w przedażni.

Najdłuższe dopuszczalne trwanie zachowywania ustanawia i ogłasza peryodycznie z góry na pewien okres ze względem na miejsce do rozporządzenia służące Sąd powiatowy berneński dla miasta. Trwanie zachowywania może być wyjątkowo

w poszczególnych przypadkach z ważnych powodów na wniosek przedłużone.

Za takie zachowywanie uiszczają należy opłaty. Wysokość opłat ustanowiona jest w taryfie przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej. Pod względem ściągania i prawa pierwszeństwa tych opłat obowiązują postanowienia §§. 17 i 18 niniejszego rozporządzenia.

Opłaty przypadające za zachowywanie przed licytacją uchylone, ściągnąć należy od egzekwującego wierzyciela stosownie do §. 18go niniejszego rozporządzenia (§. 259 O. e.).

Pod względem kosztów przywozu (odwozu napowrót) tych przedmiotów do przedażni, stosują się odpowiednio postanowienia §§. 16, ustęp 1, 17, 18 i 20 niniejszego rozporządzenia.

Wejście w wykonanie.

§. 22.

Przedażnią sądową w Bernie otwiera się dnia 1. czerwca 1900 w Bernie, przy ulicy Salzamtsgasse Nr. 2 a.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzą w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Spens r. w.